

Dumnezeu și legământul

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „Pentru toate acestea, noi am încheiat un legământ pe care l-am făcut în scris. Și căpeteniile noastre, leviții noștri și preoții noștri și-au pus pecetea pe el... Astfel ne-am hotărât să nu părăsim Casa Dumnezeului nostru.” (Neemia 9:38; 10:39)

La ce se referă Biblia când vorbește despre „legământ”? Explicat simplu, acest legământ biblic este prevederea legală a unei relații între Dumnezeu și poporul Său. Dumnezeu este Cel care spune: „Voi sunteți poporul Meu, iar Eu sunt Dumnezeul vostru.” Și alte popoare din lumea antică foloseau legăminte scrise, adesea între conducători și vasalii lor.

Aceste legăminte au fost create spre binele ambelor părți. Conducătorul promitea să aibă grijă de popor, iar poporul, să plătească un bir. Dar legământul cu Dumnezeu era diferit. Dumnezeu nu câștiga nimic de pe urma lui, și totuși făgăduise să fie credincios, chiar dacă poporul nu era. Binecuvântările și blestemele atașate acestui legământ îi ajutau pe israeliți să își dea seama că, atunci când se întâmplau lucruri rele, aceasta era dovada că încălcaseră legământul.

În această săptămână vom studia legământul pe care israeliții l-au reînnoit cu Dumnezeu (Neemia 10) și vom prezenta și câteva informații generale despre istoria și importanța încheierii unui legământ în Biblie.

1. Cine și de ce au făcut legământul menționat în pasajul următor?

Neemia 10:1-29

Cealaltă parte a poporului, preoții, leviții, ușierii, cântăreții, slujitorii Templului și toți cei ce se despartiseră de popoarele străine ca să urmeze Legea lui Dumnezeu, nevestele lor, fiii și fiicele lor, toți cei ce aveau cunoștință și pricepere, s-au unit cu frații lor mai cu vază dintre ei. Au făgăduit cu jurământ și au jurat să umble în Legea lui Dumnezeu, dată prin Moise, robul lui Dumnezeu, să păzească și să împlinească toate poruncile Domnului, Stăpânului nostru, orânduirile și legile Lui.” Neemia 10:1-29

Recitește și Neemia 9:36-38.

Deși doar conducătorii au semnat documentul, textul spunea clar că și „cealaltă parte a poporului”, toți iudeii, au „făgăduit cu jurământ și au jurat să umble în Legea lui Dumnezeu” (Neemia 10:28,29). Ce era atât de important, încât toți au dorit să facă o înțelegere cu Dumnezeu? Pentru a răspunde, să ne întoarcem la începuturi ca să înțelegem ideea biblică de legământ.

Legământul era important deoarece făcea parte din modul în care Dumnezeu a relaționat cu omenirea păcătoasă și arăta dorința Sa de a avea o relație cu poporul. De asemenea, legământul arăta dorința oamenilor de a-l fi consacrați lui Dumnezeu.

Relatarea biblică din Geneza 1 și 2 vorbește nu doar despre crearea primilor oameni, ci și despre relația dintre ei și Dumnezeu și relația lor unul cu altul. Dar, când păcatul a intrat în lume, toate aceste relații au fost distruse. Păcatul este antiteza creației, el distruge viața, aduce moartea.

La un moment dat, genealogia lui Adam se desparte în două: Cain alege răul (Geneza 4:8-19) și Set Îl alege pe Dumnezeu (vers. 17-19). Genealogia lui Cain culminează cu Lameh, al șaptelea de la Adam; el este cel care a introdus poligamia. Violența și răzbunarea vin pe linia descendenților lui Cain care stau în contrast cu descendenții credincioși ai lui Set. Este prezentată și genealogia lui Set, iar al șaptelea pe această linie a fost Enoh, care „a umblat cu Dumnezeu” (Geneza 5:24) și a fost luat la cer.

Din nefericire, lumea s-a alipit mai degrabă de rău decât de Dumnezeu, iar urmași ai celor credincioși mai erau foarte puțini. Curând avea să nu mai fie nicio familie prin care Dumnezeu să își poată împlini făgăduința de a trimite „Sămânța” promisă în Eden care să salveze omenirea. Atunci, Dumnezeu a intervenit prin potop. Potopul a fost un act opus creării lumii, o reversare și distrugere a ceea ce oamenii stricaseră deja (Geneza 6:11-13).

Cum ai experimentat personal realitatea forței distrugătoare a păcatului? Care este singura putere împotriva păcatului și cum o putem obține?

“Curcubeul va fi în nor, și Eu Mă voi uita la el, ca să-Mi aduc aminte de legământul cel veșnic dintre Dumnezeu și toate viețuitoarele de orice trup de pe pământ.” Geneza 9:16

Luni, 18 noiembrie

Legămintele în istorie

După potop, Dumnezeu a dorit să aibă din nou o relație cu Noe și urmașii săi și, în centrul acestei relații, se afla ideea de legământ. Biblia identifică sapte legăminte majore pe care Dumnezeu le-a făcut cu poporul:

-
- Primul legământ – Adam (Geneza 1–3)
 - Al doilea legământ – Noe (Geneza 6–9)
 - Al treilea legământ – Avraam (Geneza 12:1-3)
 - Al patrulea legământ – Moise și poporul Israel (cunoscut și ca Legământul de la Sinai sau Legământul mozaic; Exodul 19–24)
 - Al cincilea legământ – Fineas (Numeri 25:10-13)
 - Al șaselea legământ – David (2 Samuel 7:5-16)
 - Al șaptelea legământ – Noul legământ (Ieremia 31:31-34)

2. Citește următoarele versete. La ce se referă „legământul cel veșnic”?

Geneza 9:16; 17:7 Voi pune legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine din neam în neam; acesta va fi un legământ veșnic, în puterea

Isaia 55:3 căruia Eu voi fi Dumnezeul tău și al seminței tale după tine.” Geneza 17:7
„Luați aminte și veniți la Mine, ascultați, și sufletul vostru va trăi, căci Eu voi încheia cu voi un legământ veșnic, ca să întăresc îndurările Mele față de David.” Isaia 55:3

Evrei 13:20 „Dumnezeul păcii, care, prin sângele legământului celui veșnic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor,” Evrei 13:20

Expresia „legământul veșnic” apare în Biblie de șaisprezece ori. Dintre aceste mențiuni, treisprezece se aplică specific legămintelor cu Avraam, cu poporul Israel la Sinai și cu David. Fiecare dintre acestea, deși unic, se numea „legământul cel veșnic”. După cum Evanghelia veșnică este anunțată pentru prima dată în Geneza 3:15 și apoi este descoperită progresiv în Biblie, la fel se întâmplă și cu legământul veșnic. **Fiecare legământ consecutiv trebuia să lămurească și să aprofundeze înțelegerea legământului veșnic de dragoste care este arătat pe deplin în planul mântuirii.** Legământul menționat în Noul Testament și cel despre care vorbește Vechiul Testament conțin aceleași componente.

1. Sfintire: „Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor” (Ieremia 31:33; compară cu Evrei 8:10).
2. Împăcare: „Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu” (Ieremia 31:33; Evrei 8:10).
3. Misiune: „Niciunul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său zicând: «Cunoaște pe Domnul!», ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare” (Ieremia 31:34; Evrei 8:11).
4. Îndreptățire: „Le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor” (Ieremia 31:34; Evrei 8:12).

Cercetătorii Bibliei recunosc faptul că există o structură tipică a legămintelor biblice; acest lucru a fost observat și în legămintele făcute în Antichitate de hitiți. Dumnezeu i-a vorbit poporului Său într-un mod pe care acesta putea să îl înțeleagă.

Legămintele obișnuite în Israelul din vechime aveau următoarele părți: preambul (cine este Dumnezeu), prolog istoric (definirea relației trecute), prevederi sau legi, binecuvântări și blesteme, martori și prevedere specială sau un semn al legământului. De aceea Dumnezeu a folosit un tipar asemănător în legămintele făcute cu poporul Său de la acea vreme. El a folosit ceva ce le era cunoscut.

De exemplu, întreaga carte Deuteronomul este scrisă sub formă de legământ, deoarece Moise invită poporul să intre într-o relație nouă de legământ cu Dumnezeu. Legământul este exprimat astfel: (1) preambul (Deuteronomul 1:1-5); (2) prolog istoric (1:6 – 4:43); (3) prevederi sau legi (4:44 – 26:19); (4) binecuvântări și blesteme (27 – 30); (5) martori (30:19) și, în final, (6) prevedere specială (31:9-13).

3. Citește Iosua 24. Cum putem vedea tiparul legământului și aici?

„Și dacă nu găsiți cu cale să slujiți Domnului, alegeți astăzi cui vreți să slujiți: sau dumnezeilor cărora le slujeau părinții voștri dincolo de râu, sau dumnezeilor amoriților, în a căror țară locuiți. Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului.” Iosua 24:15

Același lucru se aplică și la reînnoirea legământului în timpul lui Iosua.

În preambul, Dumnezeu Se prezintă ca „Domnul, Dumnezeul lui Israel” (Iosua 24:2). Apoi urmează un prolog istoric în care Iosua le reamintește copiilor lui Israel ce a făcut Dumnezeu pentru ei în trecut (vers. 2-13). După această istorie, sunt enumerate prevederile sau legile (vers. 14,15,23), sunt menționate blestemele (vers. 19,20), sunt identificați martorii (vers. 22,27) și este menționată o prevedere specială (vers. 25,26). Și aici a fost folosită forma de bază a legământului ca mijloc de comunicare cu israeliții și pentru a le arăta nu doar cum i-a călăuzit Dumnezeu în trecut, ci și ce se cerea de la ei, care era partea lor în legământ.

Citește Iosua 24:15. Ce principiu de aici putem aplica și noi astăzi, personal?

4. Care sunt cele patru lucruri pe care israeliții le-au promis ca parte a legământului reînnoit?

Neemia 10:30-39 Astfel ne-am hotărât să nu părăsim Casa Dumnezeului nostru.

Poporul a făcut următoarele promisiuni:

1. Fără căsătorii mixte (să nu își dea copiii în căsătorie după cineva care i-ar fi putut duce în idolatrie);
2. Să păzească Sabatul (fără să fie distrași de tranzacții și afaceri);
3. Anularea datoriilor și respectarea Anului Sabatic pentru a purta de grijă săracilor și a le reda libertatea;
4. Susținere financiară pentru templu, serviciile și slujitorii de la templu prin aducerea primelor roade, a întâilor născuți și a zecimii, asigurând astfel continuitatea adevăratei închinări.

Primele trei promisiuni aveau de-a face cu relațiile între ei (căsătoria și anularea datoriilor) și cu Dumnezeu (Sabatul), dar ultima (Neemia 10:32-39) avea de-a face cu rânduielile legate de templu.

Poporul trebuia să arate în acest fel că era cu totul dedicat acestui legământ și de aceea trebuiau introduse modalități practice de a crea o relație cu Dumnezeu și cu semenii. Deși nu au păzit întotdeauna legământul la literă, ei au înțeles că obiceiurile și practicile bune le influențau viitorul. Dacă doreau să se întoarcă pe calea cea bună, israeliții trebuiau să stabilească practici și obiceiuri care să-i ajute să ajungă așa cum dorea Domnul, iar păzirea Sabatului și grija pentru templu erau semnificative în acest sens.

Din nefericire, nu toți s-au ținut de promisiuni, lucru demonstrat în ultimele capitole din Neemia. Cu ajutorul lui Dumnezeu și având privirea ațintită spre El, noi ne putem forma obiceiuri bune și putem rămâne pe calea cea bună.

„Printr-o bună folosire a voinței, în viața omului se poate produce o schimbare totală. Dacă-ți supui voința lui Hristos, atunci te aliezi cu Puterea care este mai presus de toate domniile și stăpânirile. Atunci vei primi putere de sus ca să rămâi statornic și astfel, printr-o continuă predare de sine lui Dumnezeu, vei fi făcut în stare să trăiești viața nouă, viața de credință.”
– Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 48

Ai experimentat ce scrie aici? Ce te reține?

“Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ca slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul. Orice mare preot este pus să aducă lui Dumnezeu daruri și jertfe. De aceea era de trebuință ca și celălalt Mare Preot să aibă ceva de adus.

Joi, 21 noiembrie

Templu

5. De ce erau atât de importante Templul Domnului și practicile de acolo pentru israeliți?

Neemia 10:32-39

Dacă ar fi pe pământ, nici n-ar mai fi preot, fiindcă sunt cei ce aduc darurile după Lege. Ei fac o slujbă care este chipul și umbra lucrurilor cerești, după poruncile primite de Moise de la Dumnezeu, când avea să facă cortul: „la seama”, i s-a zis, „să faci totul după chipul care ți-a **Evrei 8:1-7** fost arătat pe munte.” Dar, acum, Hristos a căpătat o slujbă cu atât mai înaltă, cu cât legământul al cărui Mijlocitor este El e mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune. În adevăr, dacă legământul dintâi ar fi fost fără cusur, n-ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea.” Evrei 8:1-7

Israelii au promis să aibă grijă de templu. Deși erau un grup mic, asupriți financiar de împărați, ei au hotărât să dea din puținul pe care îl aveau pentru ca serviciile de la templu să poată fi ținute după porunca Domnului. Astfel, ei au ales să dăruiască o treime dintr-un siclu pentru slujba Casei Domnului în fiecare an și nu doar la recensământ, așa cum porunea legea. Poporul a văzut nevoia de a da mai mult decât ce se cerea. În plus, au tras la sorți între anumite familii, pentru responsabilitatea de a aduce lemnele care trebuiau arse pe altar, dându-și seama că, fără organizare, acea practică urma să dispară.

Primele roade, întâii născuți și zecimile și darurile erau legate de serviciul de la templu și menite să susțină lucrarea preoților și a leviților. A zecea parte din venit mergea către leviți. De asemenea, întâii născuți erau răscumpărați prin bani, adăugându-se la suma primită de leviți. Totuși a zecea parte din această a zecea parte care era a leviților mergea către preoți.

Pentru israeliți, templul era viața lor, avea un loc central în credința lor și, când Nebucadnețar a distrus templul și a luat toate obiectele sfinte, aceasta a fost cea mai mare nenorocire.

Când templul a fost îngrijit corespunzător, viața spirituală a poporului a reînviat, deoarece îi îndrepta pe oameni către soluția finală la problema păcatului – moartea unui miel. Prin moartea lui Isus pe cruce a fost oferită soluția (Romani 5:5-10). Mai mult, prin serviciul anual din Ziua Ispășirii, poporul afla că doar la Dumnezeu se găsește soluția pentru a scăpa de rău și de păcat pentru totdeauna. Cu alte cuvinte, prin slujbele de la templu i se descoperea poporului întregul plan al mântuirii. Lecțiile pe care le putem învăța din serviciile de la templu sunt importante și necesare pentru a înțelege mai bine caracterul lui Dumnezeu și planul de mântuire.

Ce nădăjduia Pavel și cum putem spera și noi aceasta? (1 Timotei 1:15)

“O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși”, dintre care cel dintâi sunt eu.” 1 Timotei 1:15

„Serviciul din sanctuarul pământesc se făcea în cele două încăperi: preoții slujeau zilnic în Locul Sfânt și, o dată pe an, marele-preot îndeplinea o lucrare deosebită de ispășire în Locul Preasfânt, pentru curățirea sanctuarului. Zi de zi, păcătosul care se pocăia își aducea jertfa la ușa cortului și, punându-și mâinile pe capul victimei, își mărturisea păcatele, trecându-le în felul acesta, în simbol, de la el asupra jertfei nevinovate. Animalul era apoi înjunghiat. Apostolul spune: «Fără vărsare de sânge nu este iertare.» «Viața trupului este în sânge» (Leviticul 17:11). Legea lui Dumnezeu călcată cerea viața păcătosului. Sângele reprezenta viața păcătosului, care ar fi trebuit să fie plata pentru fărădelegea sa, însă acum vinovăția o purta victima, iar sângele ei era dus de preot în Locul Sfânt și stropit înaintea perdelei, în spatele căreia era chivotul cu Legea pe care păcătosul o călcase. În această ceremonie, prin sânge, păcatul era transmis în simbol asupra sanctuarului.”
– Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 418

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Calea către Hristos*, capitolul „Consecrarea”.

Studiu la rând:

2 Cronici 26–32, *Evangelizare*, subcapitolul „Administrarea financiară a campaniilor de evangelizare”

1. Cu ce fel de armament și-a dotat Ozia armata?

2. Despre care împărat al lui Iuda s-a scris că „a prădat Casa Domnului”?

3. De unde erau cei care s-au smerit și au venit la Ierusalim, în timp ce alții râdeau și își băteau joc de alergători?

4. Cine avea grija darurilor de mâncare, a zecuielii și a lucrurilor sfinte?

5. De către cine trebuie administrate treburile financiare ale lucrării?

PRIVIRE GENERALĂ

Versete-cheie: Neemia 9:38 și 10:39c.

Pasaj biblic în studiu: Neemia 10.

Legământul a fost actul care a încununat stabilirea unei relații între Dumnezeu și poporul Său. Mai întâi, israeliții au studiat Scripturile, lucru care i-a condus la convingere de păcat și la mărturisire (Neemia 8 și 9). După mărturisire, laude și cereri, s-a făcut reînnoirea legământului. Neemia l-a semnat primul, urmat de cei optzeci și trei de conducători ai națiunii. Conducătorii au pus sigiliul pe document și toți ceilalți, restul adunării, „au făgăduit cu jurământ și au jurat să umble în Legea lui Dumnezeu” (Neemia 10:29). Apoi au promis să îi fie credincioși lui Dumnezeu prin patru jurăminte. Ei au jurat (1) să nu ia în căsătorie persoane din alte popoare, (2) să păzească Sabatul cu credincioșie, (3) să ierte toate datoriile și (4) să se îngrijească de templu (inclusiv să plătească zecimile și darurile).

Cu alte cuvinte, nu era suficient doar să semneze legământul. Ei știau că trebuiau să și împlinească tot ce promiseseră. Angajamentul lor față de Dumnezeu trebuia să se vadă și, astfel, ei au reintrodus rânduieli importante, legate de cerințele lui Dumnezeu față de ei ca națiune sfântă. Prin această relație cu Dumnezeu și prin comportamentul pe care alegeau să îl aibă, se puteau dezvolta ca popor al lui Dumnezeu. Un aspect foarte important legat de credințioșia față de Dumnezeu și de obiceiurile bune era să ceară ajutorul lui Dumnezeu cu regularitate și consecvență pentru a fi transformați. Cu ajutorul Lui și dacă ne păstrăm privirea îndreptată spre El, și noi ne putem forma obiceiuri bune și putem să rămânem pe calea cea bună. Evreii nu au lăsat la voia întâmplării dezvoltarea lor, ci, cu sânguință, au făcut planuri clare care să îi țină legați de Dumnezeu.

COMENTARIU

Structura tematică a capitolului 10

1. Conducătorii au pecetluit legământul (vers. 1-27).
2. Poporul a făgăduit să umble în Legea lui Dumnezeu (vers. 28,29).
3. Promisiuni făcute în legământ (vers. 30-39)
 - a. Fără căsătorii interetnice (vers. 30)
 - b. Păzirea Sabatului (vers. 31a)
 - c. Iertarea datoriilor (vers. 31b)
 - d. Slujbele de la templu (vers. 32-39)
 - i. Taxele pentru templu (vers. 32,33)

- ii. Lemnul (vers. 34)
- iii. Primele roade (vers. 35-37a)
- iv. Zecimea (vers. 37b-38)
- v. Darurile (vers. 39a,b)
- vi. Rezumat: „Astfel ne-am hotărât să nu părăsim Casa Dumnezeului nostru” (vers. 39c).

De la crearea lumii la lumea re-creată după potop

Relatarea biblică despre crearea lumii în șapte zile începe în Geneza 1. Punctul culminant este ziua a șaptea, Sabatul. De aici aflăm că noi, oamenii, am fost creați dependenți de Dumnezeu și trebuia să trăim având o relație cu El. Geneza 2 descrie facerea lumii dintr-o perspectivă puțin diferită, culminând cu relația orizontală (om cu om) prin unirea primului cuplu. Din nefericire, din cauza păcatului, lumea creată de Dumnezeu a suferit un proces opus creării, a fost distrusă de oameni prin deteriorarea relației lor cu Dumnezeu, pentru că au vrut să-și trăiască viața independent de El. Faptul că omul a spus nu prezenței lui Dumnezeu în viața sa a aruncat lumea cu repeliciune către rău, până când Dumnezeu a trebuit să intervină prin potop pentru a opri avalanșa de rele, altfel, în curând, nu ar mai fi rămas nimeni care să poată fi salvat.

Suntem recunoscători că la Dumnezeu, care este credincios Cuvântului Său, întotdeauna există un nou început. În timpul lui Noe, după potop, El a creat din nou. El a păstrat „o rămășiță” și, prin acei câțiva oameni, El avea să aducă salvare. Această relatare despre re-creare culminează cu legământul (Geneza 8:1 – 9:17). Deși Dumnezeu a trebuit să înceapă din nou de multe ori (turnul Babel, Avraam, Moise etc.), legământul reamintea de un aspect esențial al relației dintre El și omenire.

Legământul dintre Dumnezeu și oameni este un element important al lucrării de re-creare, de refacere, pe care Dumnezeu Și-a asumat-o încă din momentul în care omul a căzut. Legământul este un temei legal al relației dintre Dumnezeu și oameni. Este o încercare de a restaura relația distrusă. Este necesar, deoarece omenirea nu se mai încrede în Dumnezeu. Când au încredere unii în alții, oamenii nu au nevoie de documente și de acorduri legale care să garanteze că fiecare din cele două părți își va ține promisiunea. Totuși Dumnezeu știe că oamenilor le este greu să se încreadă în El. De aceea a ales o cale prin care să ne demonstreze că El este întotdeauna credincios. Legământul este o metodă prin care Dumnezeu ne arată că El Își respectă angajamentul față de noi. El este Cel care face întotdeauna primul pas. El este inițiatorul legământului, El stabilește acest legământ cu noi.

Întocmirea legământului

Legământul este un document legal. În conformitate cu acordurile hitite ale vremii, era un document între două părți (de obicei între un suveran și supușii lui), stabilind o relație care obligă. În Geneza 15 găsim cel mai bun exemplu despre cum se făcea un legământ în cultura mesopotamiană. Aici este prezentat legământul făcut de Dumnezeu cu Avram.

Traducerea literală pentru a face un legământ este „a tăia” un legământ, deoarece era vorba despre „tăierea” animalelor. În funcție de cât de bogat era, vasalul (slujitorul) trebuia să aducă mai multe animale pe care să le despică în două și apoi să facă un jurământ față de stăpân. Avram a adus o juncă, o capră, un berbec, o turturea și un pui de porumbel (Geneza 15:9). El a tăiat fiecare animal în două și a pus fiecare bucată una în fața alteia pe pământ, lăsând loc între ele. Păsările nu le-a tăiat, deoarece erau mici, ci le-a pus una în fața alteia. Acum datoria vasalului era să pășească printre bucățile tăiate și să rostească un mesaj prin care să transmită: „Să mi se facă și mie la fel ca acestor animale dacă încalc legământul.” Stăpânul nu trebuia să meargă printre animale, acest lucru îl făcea doar cel care era inferior în rang. Astfel, după cum era obiceiul, Avram probabil că a pășit printre animale ca vasal chiar dacă acest lucru nu este menționat în verset.

Totuși, deși ne-am aștepta ca prin aceasta legământul să fie validat și istoria să se termine, Dumnezeu nu încheie aici ratificarea legământului. După asfințitul soarelui, Avram vede dintr-odată „că a ieșit un fum ca dintr-un cuptor și niște flăcări au trecut printre animalele despicate”. Fumul și focul îl reprezintă pe Dumnezeu în Vechiul Testament (fumul de pe munte ca semn al prezenței lui Dumnezeu și stâlpul de foc din pustie; mai târziu, în Noul Testament, în Faptele 2, limbile de foc etc.). Ce înseamnă aceste lucruri? Dumnezeu însuși a trecut printre bucățile de animale. El nu a așteptat ca Avram să pășească printre animale și, în felul acesta, să jure: „Dacă voi încălca acest legământ, să fiu tăiat în două la fel ca aceste animale”, intrând astfel în legământ, ci Dumnezeu a fost Cel care a intrat în legământ. În mod uimitor, oamenii au fost cei care au încălcat legământul din nou și din nou, iar Dumnezeu a fost dispus să moară răstignit pentru oamenii păcătoși ca să își demonstreze credincioșia și uimitoarea Sa dragoste. Dumnezeu nu a încălcat niciodată legământul. Dar pentru că noi l-am încălcat, El a luat locul nostru; Dumnezeu a murit în locul nostru.

Dumnezeu face un legământ cu noi ca să își arate angajamentul și bu-nătatea față de noi. Deși noi rupem relația cu El, Domnul dorește în mod constant să o repare, dorește să ne readucă la El (Exodul 19:4; Ioan 12:32).

Angajamentele luate prin legământ

Evreii de pe vremea lui Neemia au înțeles din nou că Dumnezeu este credincios. Acum doreau să facă un legământ, să fie o națiune sfântă pentru El. Conducătorii au semnat un document care atesta că ei doreau să îi fie credincioși lui Dumnezeu. Apoi restul poporului și-a dat acordul și a jurat să urmeze Legea lui Dumnezeu. Oamenii au înțeles că aveau răspunderea de a umbla cu Dumnezeu. Dar umblarea cu Domnul nu poate fi doar la nivel verbal, ci trebuie să fie transpusă în fapte. Oamenii trebuie să fie ascultători, să împlinească învățăturile lui Dumnezeu.

Astfel, ca o demonstrare a intenției poporului de a asculta, restul capitolului este dedicat detaliilor acestui jurământ. (1) Iudeii se angajează să nu intre în căsătorii cu cei din națiunile înconjurătoare și să nu își dea copiii în căsătorie celor care nu trăiesc pentru Dumnezeu. (2) Ei se angajează să nu cumpere și să nu vândă în Sabat și să respecte această zi sfântă, deosebită, dându-și seama că aceste tranzacții trebuiau făcute în celelalte zile ale săptămânii. (3) Se angajează să-i elibereze pe robii evrei în al șaptelea an și să lase ogoarele să se odihnească, iar în anul jubiliar să ierte toate datoriile. (4) Se concentrează pe restaurarea serviciilor de la templu, purtând de grijă leviților și preoților prin aducerea zecimii și a darurilor și îngrijindu-se de toate nevoile de la templu. Preoții urmau să primească a zecea parte din zecimi. La început, când leviții îi depășeau cu mult ca număr pe preoți, acest procent era suficient. Dar, în vremea lui Neemia, rămăsese un grup atât de mic din popor, încât a zecea parte din a zecea parte era o sumă nesemnificativă. Faptul că preoții au fost de acord cu această parte demonstrează atitudinea lor altruistă și smerită. Atitudinea adunării și a slujitorilor de la templu au arătat angajamentul lor total față de Dumnezeu.

APLICAȚIA

Legământul cu Avram

1. Imaginează-ți scena legământului între Dumnezeu și Avram apoi răspunde la următoarele întrebări:
 - a. Cum mirosea în acel loc?
 - b. Ce se putea auzi?
 - c. Ce ai vedea?
 - d. Ce ai simți?
2. Ce părere ai despre atitudinea lui Dumnezeu, care alege „să treacă” printre animalele tăiate? Oare ce a gândit Avram când Dumnezeu „a tăiat” legământul cu el? Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu a intrat în legământ cu Avram?

Legământul lui Neemia

1. De ce au făcut israeliții acele patru promisiuni specifice? Ce este important în fiecare aspect?
2. Cei întorși din robie au trecut prin diverse etape: s-au bucurat, au plâns și au făcut un legământ cu Dumnezeu. Făcând aceste noi promisiuni, cei ce formau rămășița lui Israel priveau cu nerăbdare spre viitor, fiind conștienți că Dumnezeu îi ajută să umble cu El, le dădea putere și o dorință mai mare de a trăi pentru El. Ce angajamente poți să îți iei și tu față de Dumnezeu? Ce poți face pentru a te asigura că te vei ține de promisiune, privind în viitor spre o relație mai profundă cu Dumnezeu? Ce rol are Duhul Sfânt în angajamentul luat?